

Pražské základní kolo Porty se letos uskutečnilo 17. a 18. června naživo, tradičně ve stodůleckém Mlejně a mělo dva večery. Z nich se nepostupovalo do pražského postupového kola, ale rovnou do Řevnic: dva interpreti do finále, dva do semifinále. Celkem soutěžilo 27 účinkujících. Zásahu na uskutečnění mají Lochness, Amunka a zvukař Pája, v porotě krom mé maličkosti byla Džexna, Martina Nová, Honza Komín a Jindra Šrejber, uváděl Petr Bohuslav.

Začínala **Elka Mája**, měla akordeon, ostrý řezavý hlas, mírně pouliční vystupování a jednodušší rýmovánky. Pokud zvážněla, bylo kouzlo pryč. Problémem trochu je, že tento typ interpretky je už u nás docela dostatečně obsazen. Opět jsem sledoval sprostá slova, zde bylo: močí a kálí.

Radim Flender

se zřejmě pod vlivem svých muzikálových úspěchů posunuje stále více ke střednímu proudu.

Nejlepší byl převzatý

Potulný hodinář

, neodpustil si agitku se sloganem

„Bude líp“

. Použil slovo „prdel“.

L. P. Švelpuna

byl veskrze dramatický, nepřírozeně protahoval koncovky, v lepším případě připomínal Járu Ježka z ČP 8 a co do počtu sledovaných slov zcela zvítězil: penis, mamrd, kunda, kurva.

Gorodky

jsou sestava Kyncl-Gololobov a hned je jasné, co se od nich dalo čekat. Skladba

Rassija

, žonglující s podobností slov Putin a Rasputin, je na Zlatou mříž. Ale tak nějak jsem se moc nesmál. Řemeslně ale odvedli bezchybný výkon, co také jiného. Ve sledovaném žánru se zmoohl jen na „impotence“ a „THC“. Pak nastoupila

Blondýna

, zahrála

Antiprotestsong

, kterým mě opět odrovnala, přestože písní budou už tak tři roky, a vážnější

Modrý trolejbus

a

Mercedes Benz

a ukázala, že v jednoduchosti je síla – prosté vystoupení jí přineslo postup do semifinále.

Vrak přišel trochu s dechovkovitým pojetím country, místy se trochu sypaly brambory, co se

týče udržení rytmu. V hospodě naprosto skvělá skupina, ale na pozorně sledující publikum na festivalu to nebylo.

Sabina Uxová se do svého výkonu opřela naplno, skoro by nepotřebovala mikrofon, ve výškách, no, nebojme se to napsat, i trochu mečí. Pokud nedramatizuje, má příjemný hlas.

Josef René nám

nabídl obrácené přízvuky a tragikomické agitky (

Bezdomovec, Kovidová

). Přemýšlel jsem, proč by ho vlastně měli slyšet jinde než ve Mlejně. Do soutěže přispěl slovy blít, sračky a zmrdi. Skupina

Hec

začala písní

Pohoda

, což bylo bezobsažné klišé. Celkově ale prozrazovala jistou popovou praxi i manýru. A pak přišla bomba –

Lu's &

... Charakterizovali se jako indie-folk-pop, měli ve své sestavě zpěvačku z Holandska a předvedli osvěžující, inovativní a neobvyklou muziku, syntetizující to lepší z uvedených žánrů. Postup do finále.

FRANTAfeatDaniel byli od pohledu hezcí, však ale folkovým klišé zkažení mladí pánové. Nebo možná byli jen nesmělí. Předvedli typický židličkový folk. Chtělo by to secvičit hlasy a budou mít budoucnost. Patří k těm, kterým říkáme: Hrát, hrát, hrát. A až budou na základním kole popáté, postoupí.

Miroslav Šupčík vystoupil tentokrát jako sólista. Chtělo by to si hlídat mikrofon a nesledovat upřeně kytaru (ano, soutěž je interpretační, a toto je taky součást interpretace), a nenatahovat písně zbytečným jódlováním.

Jan Bružeňák

je především překladatel a to mu jde výborně (aktuálně mu vychází překlad jedné aktuální německé knižní novinky). Od jisté, pro překladatele nutné, preciznosti až možná akademičnosti se neoprostil ani na pódiu, a tak prostě stál a cosi přednesl. Dlužno poznamenat, že práce s češtinou mu jde, teď ještě najít téma. K interpretaci na pódiu patří i oblečení a tomu věnoval určitě pozornost, za což má kladný bod. Večer uzavírali

Choroši

a porotu dostali ještě víc než Blondýna. Opět – v jednoduchosti je krása. A Choroši přinesli jednoduché, přehledně vystavěné, zpěvné písničky s refrény a slokami. Při skladbě

Nehoda

už se smála celá porota – postup do finále.

Bohužel druhý večer byl v podstatě komplet, až na jednu výjimku, tzv. „trestný poslech“, neboli „panychida za pochcípáná jehňátka“, jak by řekl Balík. Tou výjimkou byla skupina **Five Leaf Clover**, která předvedla výbušné pojetí irských písní a postoupila do semifinále. Působili trochu sebevědomě, ale mají být proč sebevědomí. Zejména zpěvačka předvedla špičkový pěvecký i mimický výkon. Do soutěže slov přispěli „kurvou“.

Ostatní soutěžící druhého večera se urazí méně, když o nich napíšu souhrnně a nebudu jmenovat. Ono to totiž bylo fakt jak přes 11 kopíráků. Sólisté obvykle předvedli nevýrazné, zadumané písničky, řešící problémy, které posluchače naprosto nezajímají. Uměle je prodlužují, zejména pokud mají looper, (není umění psát, ale škrtat) a v podstatě mdle stojí a nudí. Nezaujmu hrou na nástroj, protože se naštěstí nepouštějí do experimentů, ale ve výslovnostech, intonacích a přízvucích toho lze nalézt dost. Pouštějí se do výšek, které drásají uši. Neposazený nebo chraptivý hlas vydávají za poznávací znak (ne, Schellinger nebo Janda po chřipce opravdu nejsou dobře). Pokud je to duo, přistupuje k tomu ještě stylizace „kámoš šel kolem a řekl, že mě doprovodí“ nebo „jsme dvě výhrůžné emancipované amazonky“.

Pokud seberou odvahu se odlišit, sklouznou ke kabaretu nebo dokonce operetě, mnohdy i včetně kostýmů, nebo si vyberou nezvyklé, leč naprosto neperspektivní nástrojové obsazení, například ukulele+flétna – posluchač zvědavě čeká, co z toho bude a ono z toho není nic. Jen se to dobře balí a nosí. Skupiny obvykle trpí na to, že hrají všichni totéž, takže by jich mohla být polovina. V podstatě kladným hodnocením je pak výrok „dobrá kapela do baru ve dvě v noci“. Ale to je na soutěž málo. Ostatně, o šedi druhého večera vypovídá i to, že do soutěže sprostých slov kromě Irů přispěla jen Veronika Wildová slovem „posral“ a s odstupem Petr Hruška – „moč“. Ale suma sumárum, zaplať pán bůh, že roční pauza folkové podhoubí nezabila a že stále je chuť vystupovat. Za to patří dík všem zúčastněným, ať už předvedli cokoliv.